

Hij zei: je bent niet mijn huisarts, je bent mijn vriend'

Volledige naam: **Petrus Narain**

Geboortejaar: 1974

Geboorteplaats: Paramaribo

1. Wie ben je, wat doe je?

“Ik ben Petrus Narain, 47 jaar en werk als huisarts in Putten. Ik woon in Amersfoort - in een voormalige dokterspraktijk – en heb lieve vrienden om mij heen die mij al jaren kennen. Ik kom uit een Hindoestaans-Surinaams gezin. Dan denk je niet direct aan Petrus als roepnaam. Maar dat zit zo: mijn voorouders kwamen uit India en verhuisden naar Suriname, waar ze een tweede, katholieke naam kregen. Dat werd daarna een gewoonte. Omdat ik het oudste kleinkind ben, mocht mijn oma ook mijn naam bedenken. Ze koos Petrus. Ik heb weleens gedacht: ik maak er Peter van. Maar ach, ik ben er nu aan gewend.”

“Een jaar na mijn geboorte werd Suriname onafhankelijk. Een roerige tijd. Net als veel anderen verhuisden wij naar Nederland. Helaas konden mijn ouders niet aarden, dus na veertien jaar gingen we terug. Toen was ik vijftien en voelde ik me meer Nederlander dan Surinamer. In 1994 besloot ik zelf terug te keren naar Nederland en mijn zus ging mee. Vervolgens dachten mijn ouders: dan gaan wij ook. Dus we zijn allemaal verhuisd, maar na drie jaar kregen mijn ouders heimwee. Ze kozen tóch voor Suriname. Wij als kinderen, inmiddels volwassen, bleven in Nederland. Maar ja, er kwamen kleinkinderen. Dus je raadt het al: in 2001 verhuisden mijn ouders opnieuw naar Nederland. Het had best veel impact; steeds moest ik mijn ouders een tijdje missen. Maar ik leerde wel heel goed mijn eigen pad te kiezen.”

“In die eerste jaren op de basisschool in Nederland werd ik gepest. Ik zag er anders uit en rook vreemd, want mijn moeder deed veel knoflook in het eten. Kinderen knepen hun neus dicht als ze langs ons huis liepen. Ik kon goed leren, maar werd thuis en op school niet echt gezien en gestimuleerd. Van de buurvrouw kreeg ik een gulden voor mijn rapport, maar mijn ouders vonden die cijfers eigenlijk heel normaal. Ja, ik miste bevestiging. Toch neem ik hen niets kwalijk: op hun manier hebben ze hun best gedaan.”

“Tot mijn vijftiende waren mijn ouders vooral bezig met geld verdienen. Ze wilden hier sparen om in Suriname iets te kunnen opbouwen. Mijn vader heeft altijd in de autoschade gewerkt en wilde een eigen bedrijf starten. Alle energie was daarop gericht. Keihard werken. Dat heb ik ook van hen mee gekregen.”

*Ik ben gewoon huisarts:
iedereen is voor mij gelijk
en ik ben er ook voor
iedereen.*

“Als tiener moest ik terug naar Suriname en daar kwam ik op de mulo. Dat is daar standaard. Pas daarna kon ik naar het vwo. Daardoor heb ik zeven jaar over mijn middelbare school gedaan. Ik had een hoog eindexamengemiddelde en wist heel zeker: ik ga naar Nederland om geneeskunde te studeren. Helaas begreep ik de regels rondom loting niet. Ik dacht dat ik niet direct mee kon doen. Dus heb ik eerst een jaar Farmacie gedaan en daarna ben ik alsnog begonnen.”

“In Suriname wilde ik niet uit de kast komen. Dat ligt daar veel gevoeliger. Ik deed ‘t pas toen ik 27 was en weer een paar jaar in Nederland woonde. Ja, ik was vooral bang dat ik uit de gemeenschap zou vallen. Dat viel mee. Mijn moeder huilde even en mijn vader had een half jaartje nodig om ‘t een plek te geven. Maar ze hebben het wel geaccepteerd. Ik zat toen bij een kerk, een Pinkstergemeente, maar daar voelde ik spanning rondom homoseksualiteit. Uiteindelijk ben ik daar gestopt. Ik geloof nog wel, maar ga niet naar een kerk.”

“Ik voel mij niet een allochtoon. Ook niet in Putten. Ik heb gelukkig ook nooit last gehad van etnische profilering. De politie houdt mij niet aan. (lachend) Misschien ook omdat ik een keurige zwarte Volvo rijd.... Ik voel mij vanwege mijn huidskleur niet extra verbonden met patiënten die een andere etnische achtergrond hebben. Dat wil ik ook niet. Ik ben gewoon huisarts: iedereen is voor mij gelijk en ik ben er ook voor iedereen. Om dezelfde reden hebben we de praktijk indertijd De Korenmolen genoemd; een algemene naam die past in Putten en die ook een opvolger nog jaren kan gebruiken.”

2. Wat vind je fijn aan je werk?

“Als vertrouwenspersoon maak je de meest intieme, meest bizarre momenten mee. Ik zat afgelopen nacht nog aan het sterfbed van iemand die ik intensief heb begeleid. Drie weken geleden hadden we een lang gesprek, waarbij zijn hele verhaal op tafel kwam en aan het eind zei hij: je bent niet mijn huisarts, je bent mijn vriend. Ja, zo iets vind ik heel bijzonder.”

“Mijn bureau is een half ei. Op het breedste stukje staat mijn computer en is mijn werkplek, maar op het smalste stukje zit ik met de patiënt. Ik ben maar een klein kereltje, maar daar zit je dicht op elkaar. Die verbinding zoek ik heel sterk, ook al is dat nu lastiger, door de coronatijd. Vaak zeg ik: ik kan niet alles voor je oplossen, maar ik wil er voor je zijn. Vandaag sprak ik een vrouw die veel moest huilen en uiteindelijk zei ze: ik vind het zo fijn om dit aan jou te vertellen. 's Avonds in bed denk ik dan: zie je, ik deed ertoe.”

“Ik sta dichtbij mensen, dat is mijn kwaliteit. Niet alleen als huisarts, maar ook privé. Ik voel snel aan waar iemand behoefte aan heeft en ik zorg ook graag goed voor anderen. Als ik een verjaardagsfeestje heb, bereid ik zonder moeite een maaltijd voor 45 mensen. Inclusief snacks, drankjes etc. Daar draai ik mijn hand niet voor om.”

“Negen jaar geleden nam ik de praktijk over van twee huisartsen. Een ging met pensioen, de ander koos voor een plek in Groningen. Er waren toen 3800 patiënten en ik ging samenwerken - en later ook associëren - met Marieke de Vries, die ik kende uit mijn periode als waarnemer. Vijf jaar later waren we met 600 patiënten gegroeid. Twaalf procent. Ja, dat lijkt mooi, maar het is ook een probleem, want je

Vaak zeg ik: ik kan niet alles voor je oplossen, maar ik wil er voor je zijn.

wilt voor iedereen tijd houden. Marieke en ik zijn allebei heel laagdrempelig en mensen waarderen onze betrokkenheid. Dat blijkt uit alle enquêtes. Soms voelt 't ook wel wat ongemakkelijk. Zo van: we kunnen alleen nog maar achteruit...”

3. Hoe houd je jezelf gezond?

“Vier keer per week sport ik. Dat zorgt voor de juiste energiebalans. Als kind mocht ik nooit op sport, vanwege het geld. Daardoor blink ik nergens in uit. Maar ik doe aan fitness en dat werkt prima. Ook het sociale aspect spreekt mij aan, want je komt altijd mensen tegen. Een sauna vind ik ook heerlijk, maar dat gaat nu niet in verband met de coronatijd. Nee, ik ben niet bang dat ik patiënten tegenkom. Ik woon in Amersfoort, dus er zit genoeg afstand tussen werk en privé. Dat is ook heel bewust.”

“Ik probeer gezond te eten, ook al mag ik graag snoepen. Vooral hartig. Ik maak bijvoorbeeld zelf saucijzenbroodjes. Mijn oma zei vroeger: als je geen arts wordt, kan je altijd nog in de keuken gaan staan. Ik kook op gevoel. Daarom vind ik bakken ook zo vreselijk; dat moet heel precies, bijna op de seconde nauwkeurig. Nee, niets voor mij.”

4. Wat vraagt onnodig veel energie?

“Met name de organisatie. Als werkgever stuur je personeel aan en daar zit altijd gedoe omheen. Goed, je kan daar iemand voor in dienst nemen, maar dan blijf je toch degene die de knopen doorhakt. Ik ben meestal al om zeven uur 's ochtends op de praktijk. Dan start ik de computers op, zet ik koffie en thee en bereid ik dingen voor. Niet iedereen ziet dat. Dat vind ik weleens jammer.”

“Heel eerlijk: hoe harder ik werk, hoe meer dingen ik op mijn bordje krijg. Iedereen weet: wat er ook gebeurt, Petrus zorgt ervoor dat alles om 17 uur is afgerond. Maar daardoor weten ze je ook te vinden. (lachend) Dat voelt niet als een beloning. Ik doe niets half, dus alles vraagt energie. Vanaf september bouwt zich dat ook langzaam op. Ik ga in de zomer nooit op vakantie; die drie weken pak ik pas in november. Maar tegen die tijd voel ik aan alles: het is nu even genoeg geweest.”

5. Wat betekent Medicamus voor je?

“Toen ik mij in 2012 aansloot, gingen we net over op een nieuw Huisartsen Informatiesysteem. Een belangrijk middel waarmee je de praktijk kunt ontzorgen. We moeten daar

als organisatie nog veel meer gebruik van maken. Ik denk dat veel mensen niet snappen wat Medicamus allemaal doet. Ik zit in de commissies voor ICT en financiën en je werkt dan ook samen met externe deskundigen. Maar ik denk vaak: het is zó bijzonder wat die 51 huisartsenpraktijken samen voor elkaar krijgen. Voor die 150.000 patiënten in de regio heb je 't héél goed geregeld. Ook richting zorgverzekeraar. Want al dat maatwerk had je in je eentje of binnen de huisartsengroep nooit voor elkaar gekregen. Ik wil maar zeggen: dat is niet vanzelfsprekend. Daar is en wordt hard voor gewerkt.”

6. Wat weet bijna niemand over jou?

“Dat heeft te maken met mijn beste vriendin Anne. Die ken ik al 43 jaar. Toen zij zwanger raakte, vroeg zij of ik haar wilde helpen bij de bevalling. Ik twijfelde, maar heb het toch gedaan. Haar zoon Jorrit voelde daardoor ook een beetje als mijn kind. Op zijn geboortekaartje stond: knuffelkindje van Petrus. Maar helaas leed hij aan een ernstige darmziekte. Vorig jaar september was hij uitbehandeld. Zeventien jaar oud nog maar. Anne vroeg of ik ook zijn sterfbed wilde begeleiden, want haar eigen arts was net met pensioen. Ook dat heb ik gedaan – uiteraard. Het was ingrijpend en tegelijkertijd ook zo waardevol. Wanneer maak je nou mee dat je iemand zorg verleent bij zijn geboorte én overlijden? Het was een zware periode, maar ik wilde wel direct weer gaan werken. Op aandringen van mijn collega Marieke nam ik toch een paar dagen vrij. Achteraf goed, want die zelfzorg schiet er weleens bij in, maar ik had het echt even nodig.”

7. Laat zien, wat heb je meegenomen?

“Ik ben de dokter met de bijzondere schoenen. Op veel plekken waar ik kom, kijken ze eerst naar mijn voeten. Welke schoenen heb je vandaag aan? Dat flamboyante ligt mij wel. Ik draag graag Van Bommels, maar ook deze Mascolori's. Opvallende schoenen. Iedereen herkent ze, omdat ook minister Hugo de Jonge dit merk draagt. Alleen trekt hij er een mooi pak bij aan, dat doe ik nooit. Ik heb een schoenenrek waar menig vrouw jaloers op zou zijn. Ik denk wel meer dan vijftig paar. Meestal koop ik tegen het voorjaar drie paar nieuwe. Dat kost wel iets, maar ik hoef geen gezin te onderhouden. Als praktijkhouder heb ik het financieel supergoed. Nee, niets te klagen.”

“Ik heb ontzettend mooie mensen om mij heen en dat maakt mij gelukkig. Vrienden letten ook op mij, als ik mijzelf soms voorbij loop. De meesten ken ik al jaren en zij weten hoe mijn leven is verlopen. Ik moest al jong zelf keuzes maken. Daardoor heb ik sommige dingen niet goed aangeleerd. We aten thuis nooit met mes en vork, daarom houd ik nog altijd het bestek in de verkeerde hand. (lachend) Zelf je weg moeten vinden, maakt je sterk. Maar het heeft niet alleen voordelen.”